

Novembre 2004

Núm. 104

4a. època

Acull!

*Butlletí dels Oblats Benedictins
de l'Abadia de Montserrat*

**QUI ÉS EL QUI PORTA LA BONA NOTICIA, SINE EL COR
DELS QUI PROCLAMEN L'EVANGELI?**

(SANT EUSEBI DE CESAREA, BISBE)

Acull!

*Butlletí dels Oblats Benedictins
de l'Abadia de Montserrat*

Novembre 2004
Núm 104
4a. època

Fotografia de la portada:
Madonna
(Masolino da Panicale – s. XV)

Imprimeix: Bengar Gràfiques
Lluís Companys, 62
GRANOLLERS

Dipòsit legal: B-2907-1996

SUMARI

- 3 La salvació per l'amor**
Cebrià Pifarré
- 5 L'estil del Fill**
P. Abat Sebastià Bardolet
- 6 El misteri de la creu**
Josep-Enric Parellada
- 8 Caminar de dins cap enfora**
Damià Roura
- 9 Capgirar la jerarquia de valors**
Joan-Carles Elvira
- 10 Sobre la "Lectio divina"**
Àgata Jané
- 13 L'Experiència del desert**
Carles-Xavier Noriega
- 16 El sentit cristià del temps**
J. Frisque
- 19 Una aproximació a la Genealogia de Jesús**
Lluís Planas
- 22 La terra i la llavor**
Lluís Planas
- 23 Homilia a la catedral**
Francesc Mestre

CRÒNICA

- 25 Crònica del viatge-convivència**
Ramona Solans
- 29 Joaquim Miró**
Sebastià Grau
- 30 Coloma Clavell**
Josep Icart

NOTIFICACIONS

- Els nostres difunts
- Calendari d'activitats dels oblats Benedictins. Any 2005

LA SALVACIË PER L'AMOR

CEBRIÀ PIFARRÉ

En el missatge profètic de Jesús sobre els inicis del regnat de Déu, és particularment expressiva la imatge del banquet festiu, és a dir, l'àpat de germanor dels temps definitius, en el qual els convidats seuran a taula amb els patriarques d'Israel, i Jesús beurà amb els seus la copa del vi novell, essència del gaudi festiu i d'una vida plena i feliç en comunió amb Déu. Amb l'advent de Jesús, ¿no comença ja ara el temps del goig nupcial, que suplanta el temps de tristesa i de dejuni penitencial, representat per Joan Baptista? Ho destaquen amb força els evangelis sinòptics, i d'una manera especial sant Lluç, tal com llegim a la bella pàgina sobre l'àpat a casa del fariseu Simó, pàgina tota impregnada d'humanitat, densa de revelació i, sobretot, resposta clara als qui motejaven Jesús com a "amic de publicans i pecadors". Jesús, efectivament, vol aplegar els fills de Déu, però no pas des de l'amenaça o des d'un alçament violent, sinó des d'aquell apropament amorós, tan ben dibuixat també per sant Lluç en la paràbola del fill pròdig, en la qual menjar i beure esdevé signe de l'alegria de Déu. En fi, si els àpats de germanor en els quals Jesús comparteix la comunió de taula fins i tot amb els pecadors i marginats del poble de Déu, són tan plens de significat i tenen un paper tan cabdal en els relats evangèlics, és perquè en

ells es condensen tres aspectes fonamentals de l'advent de Jesús: el misteri de la seva pasqua, en el lliurament a la mort en Creu; la comunitat messiànica dels deixebles, o el misteri de l'Església en el servei i el perdó; en fi, la irrupció del Regnat de Déu del qual són penyora els àpats de Jesús. En quin sentit l'Eucaristia és sagrament eficaç d'aquestes tres realitats, hauria de

ser motiu de la nostra reflexió per tal de no caure en la rutina i de celebrar-la sempre amb goig de l'ànima.

Per comprendre l'escena evangèlica sobre l'àpat celebrat a casa del fariseu Simó, s'escau de fixar la mirada sobretot en Jesús, que n'és la figura central. Hi apareix senzill, i prou lliure com per no refusar el convidat d'un fariseu de posició folgada. També es mostra acollidor,

respectuós, humaníssim envers la dona que l'anà a trobar amb un gerret d'alabastre, i que amb les seves llàgrimes rentava els peus de Jesús, els hi besava, i els hi ungia amb perfum. Corprèn, entremig del fariseu i de la dona del poble que portava una vida pecadora, la presència singular de Jesús irradiant la santedat i la tendresa de Déu. Del Crist Jesús, assegut a la taula del Regne messiànic, davalla, sense mesura, com la rosada del cel, el perdó i la gràcia.

De la generositat de Simó no cal dubtar-ne: sap d'obsequiar Jesús. Hi ha tanmateix en el seu capteniment com un mena de fredor, millor, de reserva calculada, pròpia de qui, creient-se per damunt del bé i del mal, s'ho mira tot des de fora. D'un cosa Simó està segur: ell no és pecador; sí que ho és, en canvi, la dona que s'apropà a Jesús per banyar-li els peus amb llàgrimes i els hi eixugava amb els cabells. Té la consciència tranquil·la, el fariseu Simó; té també la seva veritat, tota feta, i no necessita pas que ningú l'instrueixi sobre el Regne de Déu. Invulnerable, no implicat en l'aventura d'estimar, tampoc no té per què expressar la seva reconeixença per la salvació divina de Jesús. Invulnerable,

no s'implica en l'aventura d'estimar.

Què cal dir de la dona que portava una vida pecadora? Ella no ha estat convidada, és cert. Necessitada, però, com està del perdó i de l'alegria de Déu, esdevé flama viva d'amor per Jesús, el Senyor. En la seva gratitud sense càlcul, perdonada abans i tot de saber-ho, mancada de tot, ofereix a Jesús el perfum que utilitza en el seu treball i, sobretot, l'adolla amb les seves llàgrimes i besades, expressió de tristesa i de joia, signe palès del seu penediment i de la seva confiança. "Vés-te'n en pau", li fa Jesús: "la teva fe t'ha salvat". Imatge viva de la infinita set de salvació que nia als nostres cors, la dona que es desfà en llàgrimes als peus de Jesús és també exemple dels qui, amb humilitat i agraïment, se saben infinitament estimats i perdonats pel Crist Jesús.

És cert que ambdós estimen, el fariseu Simó i la dona que duia una vida pecadora, però és diferent llur manera d'estimar, i per això és també diferent llur actitud davant Jesús. El fariseu es pensa que Jesús ho ignora tot sobre la dona que s'ha llençat als seus peus. I fa el seu veredicte: si Jesús fos profeta, si fos home de Déu, prou sabria quina vida porta la dona que se li ha atansat.

Amb la paràbola dels dos deutors insolvents bo i mostrant que estima més aquell a qui més s'ha condonat del seu deute, Jesús convida Simó a sortir de l'engany de creure's just. Car, davant la santedat de Jesús, de just només ho és el pecador que en té consciència. Per viure obert a la santedat i la gràcia de Déu, no n'hi ha prou amb complir materialment les prescripcions de Déu; cal, sobretot, estimar, cosa que no és possible si hom no es reconeix deutor insolvent davant la sobreabundància del do de Déu. En això consisteix la vera conversió, o, com deia un gran teòleg i místic del segle VIIè, Màxim el Confessor, la "salvació per l'amor". I que bé que varen entendre aquesta seqüència evangèlica els primers monjos cristians, quan insistien en la importància de "les llàgrimes de compunció" i de "l'oració amb llàgrimes" per tal d'entrar en la intimitat amb Déu! Fariseus complidors de la Llei i dones de la vida, idealistes i materialistes, tots som deutors insolvents davant la santedat de Déu que brilla en la creu de Jesús. A tots el Crist ens convida, gratuïtament, a la taula del Regne messiànic, per tal de sadollar-nos amb el perdó i l'alegria de Déu. ∞

L'ESTIL DEL FILL (1)

SEBASTIÀ BARDOLET

El zel mal entès per la causa de Jesús pot portar a aquestes reaccions primàries i irracionals, reaccions del "tot s'hi val" per ensorrar qui no pensa com jo. Es vol esclafar l'enemic, perquè així es pensa servir una causa que en principi podria ser justa. Però l'actitud evangèlica que volien servir Jaume i Joan era tot el contrari de fer baixar foc del cel per consumir aquells samaritans que només havien comès el pecat de no voler-los rebre. Sabem prou que, reculant uns quants segles en la nostra història, també alguns de la mateixa Església creien lícit aquest sistema i beneïen que amb l'espasa i la foguera es fes pas a la veritat.

L'evangeli és primer de tot Bona notícia per a tots, superpotències i prepotències personals incloses. Per a tots, incloent-nos-hi nosaltres, l'Esperit de Déu guia la història de salvació; i de mica en mica, al ritme assumible per les diverses generacions, va dictant allò més oportú per anar-nos acostant a la comprensió

del veritable sentit del missatge evangèlic. La doctrina de les benaurances s'obre camí lentament. Avui, teòricament ja no entendríem que la veritat es fes pas amb la violència física, ni ho acceptaríem. La societat, malgrat tots els defectes i deficiències que pugui tenir, i tots els entrebancs que troba en el seu camí, va avançant en el coneixement del que significa la vida, els drets humans, la veritat, la comprensió, la tolerància. Malgrat que no tothom ho creu així -i els exemples per desgràcia són múltiples-, preferim més la força intrínseca de la veritat i de la raó que no pas la força bruta de la violència física que la vol imposar.

En el pla personal potser no hem desitjat mai de cor que baixés foc del cel per deslliurar-nos d'aquells que ens fan mal o ens persegueixen o no ens accepten. Però podria ser que més d'una vegada els nostres sentiments no estiguessin lluny del que pensaven Jaume i Joan. *Senyor, voleu que manem que baixi foc del cel i els consumeixi? Però Jesús es girà i els*

renyà. I se n'anaren en un altre poblet.

El poder de Jesús és d'una altra mena. El seu camí és ben diferent. Ell parla amb autoritat i fermesa, sí, però proposa la misericòrdia, el respecte a tothom, l'acceptació de les contrarietats i de la creu, que fan madurar aquesta insòlita visió evangèlica de les coses. La seva força és l'amor, el perdó. Ell més que ningú sap que el Pare del cel estima, que té paciència i espera que ens convertim; i, mentrestant, als pecadors no ens nega ni el sol ni la pluja, quan ho regala als justos i als bons. No és fent baixar foc del cel que Déu manifesta el seu poder. Realment, Déu Pare mai no es mostra tan poderós com quan perdona i es compadeix..., com ens recorda tan bellament i amb tanta profunditat l'oració d'aquesta setmana.

Aquest és el nostre Déu. Aquest és l'estil del Fill que ell ens va enviar. N'hem d'aprendre molt encara.

Quan tinguem algun desig de prepotència o algun sentiment d'aversion en contra del nostre germà, no ens sàpiga greu que el Senyor es giri cap a nosaltres i ens renyí. Després, amb ell seguim un altre camí. ✝

(1) Homília del 28 de setembre de 2004, comenta Lc 9,51-56

EL MISTERI DE LA CREU: PARAULA DEFINITIVA SOBRE DÉU, SOBRE JESÚS, SOBRE L'HOME

JOSEP-ENRIC PARELLADA

Els cristians, en parlar de la creu, hauriem de fer-ho sempre, en referència al Crist. No parlem de qualsevol creu, sinó de la creu de Jesús, d'aquella creu, que per la fe sabem que és l'arbre de la vida.

La creu, però no deixa de ser un misteri, del qual es deriva una doble

urgència. D'una banda, ens urgeixen a contemplar el misteri de la passió, de la mort i de la resurrecció de Jesús. D'altra banda, ens urgeixen a aturar-nos per contemplar el misteri de l'home, de la seva feblesa, de la seva sofrança, de la seva mort però, sobretot de la seva esperança. Es tracta doncs, de contemplar la creu

de Jesús i no de voler comprendre-la racionalment, ja que la creu en ella mateixa no té cap explicació com tampoc no la té cap altre suplici o tortura.

En el silenci que neix d'aquesta contemplació ens adonem que la creu és, en primer lloc, una paraula sobre Jesús mateix. La seva vida i el seu missatge són un crida constant a la construcció del Regne de Déu, és a dir, una crida a la vida segons el cor de Déu. Ell que *era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau*. Per això des de l'inici del seu ministeri s'havien posat de manifest dues opcions que es concreten plenament en la creu.

La primera d'aquestes opcions és que Jesús accepta la vida en la seva totalitat i per tant no viu d'esquena a la mort; sap que aquesta és la companya inseparable de l'home, que la porta a l'esquena com una motxilla. Jesús *s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu*, va viure la vida com una donació, no se la va guardar gelosament per a ell. És per això que la mort va deixar de ser per a Jesús un fatalisme biològic i va convertir-la en camí de llibertat. Jesús ha agafat amb les seves mans la mortalitat de la vida per buidar-se totalment de si mateix i omplir-se dels altres i omplir-se sobretot de

Déu. Jesús és la porta de pas per on tothom passa. La resurrecció no és res més que la confirmació de tot això.

La segona opció és que va acceptar el goig de la vida com a quelcom donat, com a quelcom gratuït, com a do. Jesús no és un obscurantista ni un misantrop per a qui la vida és un mal tràngol que cal passar de la millor manera possible. Educat en la tradició dels pares, va aprendre a estimar la vida amb el mateix amor amb que Déu l'estima, amb el mateix entusiasme i amb la mateixa contemplació amb que Déu va exclamar a l'inici dels temps que la vida és bona de debò. Per això el tercer dia, el matí de Pasqua, el primer matí de la nova creació, Jesús esdevé el Vivent.

El silenci del Gòlgota, el silenci feixuc dels executats aquell divendres és també una paraula sobre Déu. Jesús va ser condemnat per blasfem en el nom d'Aquell que Ell va anomenar Pare. En la mort i en la resurrecció de Jesús se'ns manifesta que des d'aquell moment el lloc d'accés a Déu és l'home pobre. En la creu es manifesta que Déu està compromès i immers en allò que és feble i negatiu. Déu salva de la mort des de la mort. I això significa que Déu és amor, i com a tal és vulnerable, és accessible. En contraposició al Déu dels filòsofs el Déu i Pare de Nostre Senyor Jesucrist és un Déu alegre i simpàtic però també és un Déu que sofreix. No hi ha cap sofriment en el món que no sigui el sofriment de Déu. *Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell.*

I encara la creu és una paraula sobre l'home. La creu desemmascara la realitat de l'home i ahora és resposta a les preguntes vitals de

l'existència. Contemplant el crucificat comprenem què vol dir ser imatge i semblança de Déu. Ho entenem perquè en la creu Déu és semblant a l'home. El despullament de la creu, la nuesa del crucificat és una crida a anar a fons, és una invitació a l'essencial. Davant un executat, davant la mort, no s'hi valen paraules. Jesús, en enfrontar-se a la mort, durant el seu ministeri públic, no digué res o pràcticament res, sinó que actuà. La seva presència, el seu gest feren néixer la confiança en el cor dels qui estaven atribolats per la separació d'algú que estimaven.

La creu de Jesús és la resposta a

la pròpia mort de cadascú de nosaltres. Al llindar de la porta de la mort hi ha Déu que ens espera per acollir-nos en una abraçada eterna. En el crucificat ja comença l'home nou. Tots els qui la miren veuen despuntar l'alba de la pròpia resurrecció, obtenint així la vida per sempre, tal com havia estat prefigurat en l'antigor. *"Així com Moisés, en el desert enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creguin en ell tinguin vida eterna".*

Deixem-nos contemplar per Aquell que penja de la creu, sols llavors entendrem que la bogeria de Déu va més enllà de la saviesa de l'home. ✨

CAMINAR DE DINS CAP ENFORA (1)

DAMIÀ ROURA

Les dues lectures de la missa d'avui ens vénen a trobar enmig de la nostra vida de cada dia, amb el seu tragí, les seves dificultats i els seus problemes. De vegades, els problemes ens vénen, de vegades els portem a dins, de vegades ens els fem. Però en tot això, la pregària ens ajuda a assere-nar-nos, a veure més clar el camí a seguir.

Justament la primera lectura ens presentava una pregària de Pau. Una pregària en què l'apòstol demanava a Déu Pare que ens permetés, als cristians, de conèixer l'amor de Crist i li suplicava que ens consolidés amb la força del seu Esperit. Que ens consolidés per dintre, que ens donés la força i la fermesa que necessitem.

L'evangeli, ens presentava Jesús en plena lluita i en plena prova.

Jesús no ens porta un missatge tebi, ni mig apagat, ni somort. Ens porta un missatge roent, una crida a trencar amb moltes actuacions poc autèntiques i, en primer lloc, amb la nostra mediocritat.

No és veritat que tots hem de trencar amb alguna cosa? No tenim cap actitud, cap al·lèrgia, cap model de pensar per canviar? No ens cal en algun sentit orientar de nou la nostra vida? El repte és arribar a ser aquell home nou, aquella dona nova, aquella persona nova que des del nostre baptisme cristià estem cridats a ser i que ens demana decisió i coratge. I com ens ho podem fer?

Si recordem les paraules que Jesús va adreçar a Jaume i a Joan: "¿Podeu beure el calze que jo beuré, ser batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat?", ens adonem que Jesús ens confia la mateixa missió que ell s'aplica a si mateix i que ho fa amb aquestes paraules: "el Fill de l'home, no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida".

Enmig, doncs, de les tensions que la vida comporta, ens ha d'ajudar molt el fet de mantenir desperta la nostra generositat, la capacitat de servir i d'ajudar els altres, de mantenir viva aquesta capacitat interna i aquesta força espiritual que ens ha d'ajudar a avançar, ja que sempre estem en camí de superar obstacles en el sentit que la paraula de Déu i el seu amor ens suggereixen.

Jesús ens crida de nou, avui, a ser persones d'esperança, a viure amb coratge aquesta invitació, que, com

tot objectiu que de debò s'ho val, demana esforç i abnegació. Per això ens cal pregar el Pare que "consolidi amb la força del seu Esperit allò que som en el nostre interior". Per això supliquem el Pare del cel que "per la fe, faci habitar el Crist en els nostres cors", i puguem créixer així en humanitat i estimació confiada enmig del camí de la vida de cada dia. ✪

(1) Homília del 21.X - Dijous XXIX
- Ef 3,14-21; Lc 12,49-53

CAPGIRAR LA JERARQUIA DE VALORS (1)

JOAN-CARLES ELVIRA

L'Evangeli és la nostra norma de vida. Les seves paraules ens comprometen, a mi el primer, però també als qui m'escolteu. Acabem de sentir que Jesús coneixia el que pensaven dintre seu els deixebles. També coneix, doncs, el nostre cor i ens adreça avui la seva paraula perquè ens convertim. I, què ens diu Jesús? Dues coses: "el més petit de tots vosaltres és el més gran" i "qui no és contra nosaltres és amb nosaltres". Dues sentències concises i clares, res de paraules vanes. Evangeli pur, és a dir, quelcom que té a veure amb la nostra condició de deixebles, amb la veritat de les nostres vides.

En l'evangeli de Lluc, el fragment que acabem de sentir clou el relat del ministeri de Jesús a Galilea i dona pas a la pujada de Jesús a Jerusalem, on ha de culminar la seva missió. Es tracta, doncs, d'un fragment significatiu, amb un missatge important a transmetre. Quin? Per a mi hi ha una doble advertència de Jesús als seus seguidors: com han de ser les relacions a l'interior i a l'exterior de la comunitat de deixebles. Però abans d'especificar més aquesta doble advertència: quina és la situació dels deixebles, la de tots nosaltres? Seguim Jesús perquè l'estimem i perquè el trobament amb ell ha canviat radicalment les nostres vides. Per exemple, estem aquí, reunits en el seu nom per celebrar l'Eucaristia, però podríem estar en un altre lloc. Res no ens ho impedeix! Però no, estem aquí perquè ell ens ha cridat a seguir-lo i això comporta un abans i un després en els nostres itineraris vitals. I què vol dir seguir-lo? Acceptar que Jesús

sempre ens va al davant. Per emprar una expressió de l'Antic Testament: que el veiem sempre d'esquena. És a dir, que aprendrem a reconèixer el seu veritable rostre en la mesura en què estiguem disposats a compartir el seu destí personal, quelcom que demana tota una vida de fidelitat, de conversió, de tornar a començar sempre de nou, sense perdre mai l'esperança, com el just de la Bíblia que cau set vegades i set vegades torna a aixecar-se [cf. Pr 24, 16].

Un cop recordat això, però no abans, tornem al missatge de l'evangeli d'avui. En primer lloc, pel que fa a l'interior de l'Església, l'Evangeli vol que estiguem disposats a capgirar la nostra jerarquia de valors. És tan humà voler ser importants i ocupar els primers llocs! Doncs bé, Jesús recorda que "entre vosaltres no ha de ser així" i sant Lluc ho tornarà a repetir -per si no hagués quedat clar- en el darrer sopar, quan Jesús està enmig dels

seus com el qui serveix. I en segon lloc, pel que fa a la relació amb el món, la missió de l'Església és la de predicar la veritat sense prepotència, perquè la veritat de que és dipositària -Jesucrist mateix- sempre és més gran que ella. En aquest "entre vosaltres no ha de ser així" i en una predicació sense arrogància de la veritat de l'Evangeli, es dibuixa, al meu entendre, el rostre de l'Església que el nostre món necessita reconèixer avui per tornar a creure. I, no ho oblidem, la primera i més urgent evangelització és la del nostre propi cor. "Ai de nosaltres si no evangelitzem!", podríem repetir-nos amb l'apòstol Pau. Però no tinguem por. Jesús coneix el nostre cor, coneix, per tant, la nostra petitesa, i a l'evangeli d'avui ens demana que acollim els petits. Si acollim la nostra petitesa, l'acollirem també a ell, i amb ell a Déu mateix. I Déu -ho creiem fermament- durà a bon terme l'obra que ha començat en nosaltres. ∞

SOBRE LA LECTIO DIVINA (1)

ÀGATA JANÉ

La *lectio divina*, lectura divina, és un dels eixos fonamentals de la vida monàstica, junt amb l'ofici diví, el treball i la vida de comunitat. No és una lectura per a obtenir coneixements, ni d'entreteniment, sinó que volem anar a un nivell més profund, i per això serà una lectura lenta i reposada. Aquí comentaré algunes característiques de la *lectio divina*: la integritat del text, l'assiduitat, la reverència i la compunció.

INTEGRITAT DEL TEXT:

La RB, en organitzar l'horari del monestir, dedica al voltant de 3h al que ha de ser la *lectio divina*. És molta estona perquè la considera una de les grans fonts de l'energia

espiritual que el monjo necessita en la seva vida. És un mitjà per posar la persona en contacte amb la gràcia de Déu i alimentar el seu fervor i la seva donació a Déu.

Tria del text: Diu la RB en el c. 49 que per la quaresma es doni a cadascú un llibre que cal llegir del principi al final i per ordre (lectura contínua). Per tant, l'elecció del llibre és importat, ja que ens serà company de camí durant una temporada. A poc a poc ens anirem conformant en aquella experiència de salvació que el llibre porta i ens farem amics del protagonista. Nosaltres ens hi veurem confrontats, però primàriament el que copsarem serà l'acció de Déu. El fet de llegir ínte-

grament el llibre triat és una de les característiques de la *lectio divina* monàstica.

- No aparta res de la Revelació de Déu.
- Respecta la unitat del text tal com és, en lloc d'anar llegint només trossos triats, que ja sabem què ens suggereixen. Llegir sempre els mateixos passatges fa que al final aquests perdin la seva força i no ens provoca un canvi d'horitzó vital.
- Voluntat de manipular al mínim el que serà la Paraula que Déu ens adreçarà (lectures de la missa, un director espiritual, obrir la Bíblia i llegir el primer que surti).

El llibre que llegim és una paraula de salvació que Déu ens adreça avui

a nosaltres personalment, per això ens hi hem de disposar amb una actitud oberta, dòcils a ser guiats i canviats. Hem de començar amb la certesa que Déu es farà present en aquella estona i ens parlarà al cor, però no de la manera que nosaltres esperem, i això vol una obertura total al que s'esdevingui. De vegades ens semblarà una estona perduda i avorrida, però fins aquest moment ha estat davant de Déu i tindrà els seus fruits, a més del mateix fet d'haver dedicat un temps a algú que considerem important.

Ens trobarem amb dificultats:

- El text és complicat: *la lectio divina* no és de relaxació sinó que demana el treball mental de buscar el significat. Per això és lenta i repetida.

- Pressa per obtenir resultats ràpids. Amb la *lectio* comencem una relació que només donarà fruits a llarg termini, per tant, si ens hi posem buscant solucions immediates per tots els problemes que tenim, ens sentirem decebuts i ho voldrem deixar. Per això, necessitem donar-nos temps per entrar lentament en un altre ritme, un altre ambient més profund que el del dia a dia. La Paraula de Déu amb tota certesa referà les nostres vides, però no de la nit al dia, perquè les coses profundes són lentes.

- Estem estancats, temptació de canviar de llibre. És el moment de creure que la decisió que vam prendre davant Déu i amb bona voluntat té sentit encara ara, que Déu ens sosté. Pensem que la relació que establim amb Déu per mitjà de la lectura de les Escriptures, és com qualsevol altra relació, que té moments vius i altres més apagats, perquè això forma part de la nostra

condició humana.

ASSIDUÏTAT:

És una paraula lligada a constància, perseverança, continuïtat. Encara que tenim clar intel·lectualment que fer *lectio divina* és positiu, de seguida experimentem la dificultat de mantenir-nos no només una temporada llarga, sinó tota la vida.

Ens caldrà fer temps en el nostre horari. I segurament això voldrà dir, establir prioritats i potser renunciar a alguna cosa. És per tot això que Sant Benet estableix en l'horari de la comunitat una estona fixa per la *lectio*. És una estona en la qual no es

molesta els altres, en què un ja no programa fer res més i que, gràcies a la pràctica, va agafant el seu propi color de temps sagrat, que ens ajuda a la predisposició del cor.

La repetició és una característica de la *lectio divina* monàstica. Com que no retenim tot el missatge d'un text immediatament, hi tornem tantes vegades com ho necessitem. És una pràctica que avui ens costa perquè estem acostumats a llegir de pressa, per avançar al màxim possible, i llegir tot seguit sense parar. Aquí haurem de canviar el xip una altra vegada, perquè el que busquem no és avançar, sinó assaborir el text,

assaborir l'experiència que comunica, i així que passi a formar part de nosaltres mateixos (el rumiar de les vaques!). Aquí és recomanable no només llegir fins a entendre, sinó repetir aquelles frases, versets, que ens han tocat d'una manera especial. Aquesta també és una manera de passar temps amb el text. Repetint, ens anem fent un rebost interior de frases que després en un altre moment del dia podrem fer sortir i ens remetran en aquella experiència de Déu que hem tingut en la *lectio* i ens unificaran.

UN PARELL D'ACTITUDS:

Reverència:

Una altra característica de la tradició monàstica és la reverència com a actitud que ha de prevaler en la nostra lectura. La reverència davant Déu és una actitud de sobrietat d'esperit que prové de l'experiència de Déu com el Totalment Altre, que ens mou al silenci, i a apartar d'aquell moment tota la nostra superficialitat. És el reconeixement d'una presència que és molt més gran que un mateix.

La reverència ens portarà a la *lectio*, però també la *lectio* alimentarà la nostra reverència per Déu. Reconeixem la limitació d'una vida sense Déu, i això ens predisposa a l'escolta atenta, a posar-nos als peus del mestre per aprendre com hem de ser i viure.

Per la reverència envoltarem la nostra *lectio* de la seriositat i del respecte degut. I per la reverència a Déu, estarem disposats a posar en pràctica el que el Senyor ens dirà en aquella estona.

LA COMPUNCIÓ:

És un terme també molt propi de la tradició monàstica, i sovint utilitzat per expressar el sentiment que provoca en nosaltres la lectura de

l'Esriptura. Ens desperta el sentit espiritual: la crida de Déu, la nostra necessitat de Déu, el nostre desig d'Ell i d'una vida diferent. La compunció opera en el nivell dels sentiments i allà és on es produiran els canvis més profunds, en el cor.

Joan Crisòstom diu sobre la *lectio* divina:

“Alguns de vosaltres em diuen: ‘jo no sóc monjo, tinc dona i fills i els maldecaps de casa’: i aquesta és jus-

tament la gran desfeta: que penseu que la lectura de les divines Esriptures està reservada només als monjos, i en canvi vosaltres la necessiteu molt més que ells. El qui viu al mig del món i cada dia en rep ferides, necessita molt més els remeis.

Per tant, encara és pitjor pensar que la lectura de les Esriptures és quelcom inútil, que no pas el sol fet de no llegir-les”. ∞

(1) Aquest text és la presentació que l'Àgata Jané, monja del Monestir de Sant Benet, va fer en un taller monàstic que es va dur a terme aquest estiu adreçat a laics que s'interessen per l'espiritualitat monàstica.

L'EXPERI...NCIA DEL DESERT (1)

CARLES-XAVIER NORIEGA

Poc després que el cristianisme deixés de ser perseguit i passés a ser una religió tolerada per l'imperi romà, alguns cristians sentiren la necessitat d'anar al desert en busca d'una radicalitat, d'un vigor, que veien que s'estava perdent en la seva religió. Quan feien això no tenien consciència de formar un grup diferenciat dins de l'Església, simplement volien viure el cristianisme amb totes les seves conseqüències. I per aconseguir-ho pouaren en les Sagrades Escripures.

Pel fet de ser Bíblia una obra producte de la tradició d'un poble de pastors nòmades és lògic de trobar-hi moltes referències al desert. En

mencionarem simplement tres. En primer lloc l'Èxode, el poble d'Israel sortint d'Egipte i internant-se en el desert, lloc de purificació i de trobada amb Déu, i també on prengueren consciència de ser el poble escollit. Un segon punt : Joan Baptista, personatge tan estimat pels monjos de tot temps, la veu que crida en el desert. I finalment Jesús: El desert com a lloc de pregària i recolliment, i també lloc de temptacions.

Amb aquestes referències els primers monjos i ascetes s'endinsaren en el desert: solitud, silenci, lluita contra els dimonis i experiència de Déu. Aquests són els punts en els quals intentarem basar la nostra experiència de desert.

De tots aquests elements, la clau de volta consistirà en el silenci; sense aquest, la resta no se'ns faran presents. Però quan parlem de silenci no volem dir únicament l'absència de paraules, car de silencis n'hi ha de molts tipus: hi ha el silenci ambiental, silenci dels llavis, del cos, de la ment... de l'esperit, ens caldrà practicar-los tots per tenir una veritable experiència de desert. Parlem una mica de cadascun.

Per aquells que comencen aquest tipus d'experiències és important de trobar un lloc en el qual el silenci ambiental sigui predominant, posteriorment aquest silenci es podrà relativitzar però, per començar, caldrà trobar un lloc tranquil en el qual

ens sentim còmodes i no ens veiem torbats per sorolls i situacions que ens puguin distreure; preferiblement buscarem la solitud, encara que la companyia d'algú altre que comparteix amb nosaltres aquest silenci,

a la capella per exemple, pot ser motiu d'encoratjament.

El silenci dels llavis és sens dubte el més evident i, en principi, el que menys ens costarà, almenys per l'espai de temps que ocuparà el nostre 'desert'. Tanmateix és possible que per algú això suposi un problema. Fóra bo per aquestes persones aprofitar aquesta situació per determinar i analitzar quins són els motius que l'inquieten. Pot ser una bona ocasió per a un millor autoconeixement.

El que ja no és tan evident és el silenci del cos. Hi estem tan acostumats que no ens adonem de quants sorolls pot arribar a fer; proveu de dinar amb algú altre en silenci, i comproveu-ho! De forma que en aquest espai de temps que tenim intentarem moure'ns amb calma i suavitat, si és que ho hem de fer, ja que és recomanable de no canviar de lloc un cop s'ha iniciat l'experiència, i també procu mirarem que la nostra mirada no vagi errant d'aquí cap allà.

El més difícil de tots els silencis és el de la ment, intentar que el nostre cap surti d'aquest discurs continu en què està ficat. És possible que algú de vosaltres ara es posi nerviós, potser es preguntarà si 'deixar de pensar' és cristià, si va en contra del que fins ara li han ensenyat però, de fet, encara que pràcticament s'havia deixat de banda, sempre hi ha hagut cristians que l'han mantinguda viva, fins i tot en contra de la incomprensió general. Aquesta forma de pregària ja la feien els primers pares i mares del desert i consisteix, en poques paraules, a posar-se a la presència de Déu amb el cor obert, sense necessitat de recórrer a les paraules, en una actitud d'espera i de gratitud.

No utilitzarem les paraules per no caure en un discurs del qual no sortirem mai; el que volem es sentir-nos prop de Déu, recuperar la intuïció que havíem perdut amb la imatge que cadascú s'havia fet de Déu, un Déu limitat perquè nosaltres

no podem abastar-ne tota la grandesa. Aquest tipus de pregària no vol anar en contra d'altres tipus de pregàries ni les vol suplantar, però sí completar; avui en dia a occident sembla que només es vàlid allò que es pot racionalitzar, quan moltes vegades aquesta no és la forma més adequada per apropar-se al misteri de Déu.

Quan portem uns minuts de silenci ens adonarem que una gran quantitat de pensaments envaeixen el nostre cap i no serem capaços d'aturar-los. És normal, el nostre 'jo' farà tot el possible per distreure'ns i no quedar-se sol davant la seva pròpia feblesa. Ens assaltaran tota mena de 'dimonis': el dimoni de la mandra, el de la golafreria, el de l'enveja, el dels pensaments impurs... on entrem, com a Dimoni tot allò que ens separi de Déu. És un bon moment per prendre consciència de tot el que

portem dins!. Cal coratge per acceptar-ho, però no hem d'oblidar l'amor incondicional de Déu i que Ell ens accepta tal com som.

Una ajuda per centrar-nos pot ser anar repetint una frase breu per evitar que el nostre pensament es dispersi. Podríem prendre, per exemple, "Senyor Jesús, Fill de Déu, tingueu pietat de nosaltres" com ens diu el pelegrí rus en la seva coneguda obra, o "Senyor Jesús, veniu en el meu ajut", o un verset d'algun salm o del Nou Testament, en tot cas l'important és que no sigui gaire llarg i que ens ajudi a centrar-nos i calmar el nostre esperit. Una altra possibilitat és observar quins d'aquests pensaments es repeteixen més, si segueixen una seqüència concreta... pot ser un indicatiu d'algun problema a solucionar. En tot cas no ens preocupem si al començament no ens en sortim, el silenci només

s'aprèn després d'una pràctica llarga i pacient...

I finalment el silenci de l'esperit, perquè hem d'estar oberts al que Déu ens vulgui dir en aquesta estona de pregària, sense esperar res, sense preocupar-nos de si ho fem bé o malament, amb esperit de gratuïtat.

Amb aquestes breus indicacions començarem la nostra experiència de desert. Un temps per a ser, simplement, per no fer res, gratuït, sense amagar-nos darrera de cap activitat, cap discurs, cap pretensió. Que Déu, que sempre és proper a tots aquells que el busquen, se'ns faci present en aquesta estona de pregària. ∞

---

(1) Aquest text és un resum del que en Carles Xavier va presentar en un taller monàstic que es va fer aquest adreçat a laics que s'interessen per l'espiritualitat monàstica.

EL SENTIT CRISTIÀ DEL TEMPS

J. FRISQUE

Tant ahir com avui, hi ha persones que voldrien anul·lar el temps, perquè per ells és sinònim d'inseguretat. No volen saber res de l'esdevenidor pel seu caràcter d'inesperat i imprevisible. El que accepten és tot allò que poden dominar i sotmetre.

Hi donen dues menes de respostes. Com que són conscients

que gairebé no poder fer res sobre la naturalesa, l'home "tradicional" busca evadir-se del temps que no pot agafar i creu que troba refugi en la seguretat dels cicles còsmics, en què busca de participar-hi per la via ritual. Són com una mena de litúrgia que creuen que els ajuda a escapar-se del temps profà i els dóna accés a la solidesa del "sagrat".

Però això és una visió alienant. En contrast amb l'home "tradicional", l'home "modern" s'aferra al temps. Creu que no li és necessari recórrer al sagrat. Què fa? Creu que amb el desenvolupament de les ciències i de les tècniques que li donen un cert domini sobre la naturalesa, l'home "modern" pot afrontar el temps profà en el seu propi terreny per tal de poder superar el repte de la inseguretat. Creu que això li dóna la possibilitat de dominar el temps i l'esdevenidor.

Vist això, ¿podem dir que hi ha un sentit cristià del temps que doni sentit de viure el temps a l'home d'avui?

QUÈ PENSA DEL TEMPS LINEAL L'HOME JUEU.

Per l'home jueu, voler anul·lar el temps és una manca de realisme. L'existència humana porta un llast d'insensatesa i de mort que és inútil dissimular o negar. Qualsevol esdeveniment, - feliç o desgraciat, positiu o advers, alegre o dolorós, - sempre té quelcom d'inesperat o d'imprevist.. Davant d'això, l'home jueu es pregunta: ¿Tot el que passa no és per excel·lència el camí escollit per Déu per arribar fins a nosaltres?

De fet, qualsevol esdeveniment és una veritable epifania de Déu. Israel està convençut d'això per la seva pròpia experiència històrica. Per Déu, descobert com el

Radicalment-Altre, té clar que tot té un sentit. Però també sap que la seva manera de fer i de veure les coses no són les nostres. Condueix el seu poble a la seva manera. Allibera i castiga. Ell és el Déu que intervé en la vida del seu poble: El Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob. El Déu de l'Èxode, però també el Déu de l'exili a Babilònia.

Déu va crear en el dia primer, però no deixa de fer-ho i tota la creació depèn constantment de la benvolença creadora del Totpoderós, Amo absolut de la nostra sort. Com tot home, l'home jueu viu buscant la salvació, però aquesta salvació espera que sigui demà. Ja que pensa que si és Déu qui salva l'home, no és menys cert que l'home ha de col·laborar d'alguna manera en la salvació que Déu li ofereix, en la salvació que és objecte de la seva esperança. Hi haurà un dia que es complirà la intervenció decisiva de Javè. Aleshores és quan s'obriran els darrers temps. La salvació escatològica tindrà tal amplitud que l'estat actual de les coses donarà pas a un cel nou i a una terra nova. L'ambigüitat del temps present serà superada definitivament. Aleshores seran vençuts el sofriment i la mort! Una felicitat terrestre molt sòlida saciarà els fidels a la Aliança.

LA INAUGURACIÓ DELS DARRERS TEMPS AMB CRIST.

Cal adonar-se que la concepció jueva de l'escatologia no valora plenament el temps, ja que els darrers temps signifiquen la fi de la història. El realisme de l'home jueu respecte al moment present dóna peu a la utopia per tot el que fa al demà.

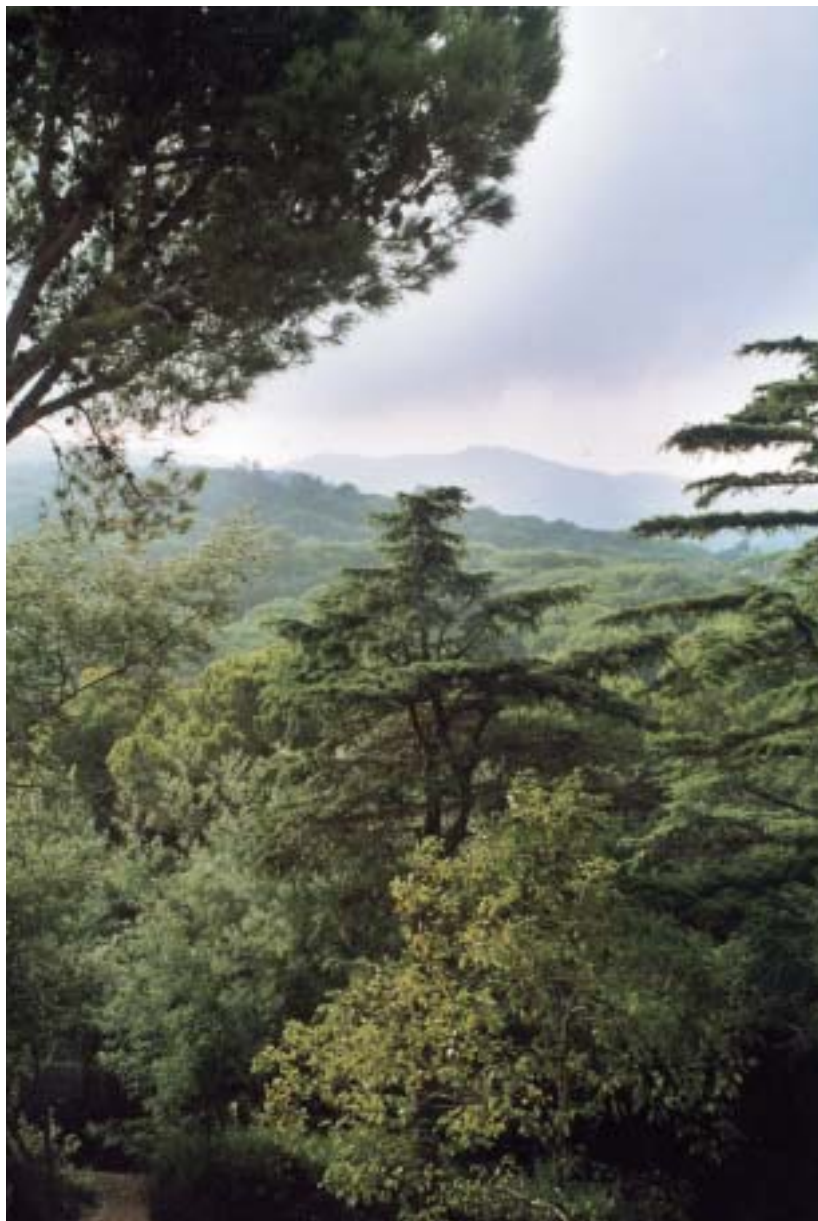
L'adveniment de Jesús de Natzaret sacseja fins a l'arrel la concepció jueva de l'escatologia.. Per què? Perquè Jesús es declara "Fill de l'home". Ara bé, els seus trets no

recorden per res a la figura messiànica evocada per Daniel: És el Fill de Maria que se sap d'on ve, i aquí a baix comparteix com tots la condició comuna. Ell diu: "Jo sóc el Messies esperat, el regne ha arribat...", però ningú no anuncia el drama còsmic que, en l'escatologia

jueva, ha de proporcionar al poble de Javè la definitiva felicitat terrestre. I, a més, el Messies acaba el periple en aquest món amb la mort ignominiosa de la creu. Davant d'aquest gest tan contradictori, quina actitud cal adoptar? Cal renunciar a la seva concepció de la

salvació?. No. Els jueus han preferit no reconèixer el Messies.

Els qui l'han reconegut, els qui han cregut que la mort en creu ha estat vençuda pel Ressuscitat, han ajudat a replantejar totalment la doctrina jueva de l'escatologia. Perquè s'han adonat que la intervenció històrica de Crist feia realitat allò que era tan esperat: "dia de Javè"; però aquest fet assenyalava que lluny de ser l'abolició de la història, era més aviat el veritable punt de partida.

Així doncs amb Crist finalitza la

pre-història de la salvació. Amb l'Home-Déu, pròpiament comença la història de la salvació. En Ell la història de la salvació troba el principi espiritual que domina el veritable desenvolupament, ja que en Jesús, l'home pot cooperar activament en la salvació. El temps torna a tenir un veritable valor.

EL TEMPS DE L'ESGLÉSIA, TEMPS DE CREIXEMENT.

Crist ha arribat: l'esdevenidor és possible. Ara tot home és cridat a cooperar activament en la construcció del Regne. Tot s'ha acomplert en

Crist, però tot queda per fer. El fonament ja està definitivament col·locat, però cal que construïm l'edifici. La resurrecció de Crist, lluny d'anul·lar la història, engendra l'estructura definitiva. I quan el Cos de Crist arribi a la seva perfecta estatura, la mort serà definitivament aniquilada i la història de la salvació coneixerà el temps de l'acompliment...

Pel cristià, l'esdeveniment pren una densitat excepcional. És el lloc del retrobament Diví - humà. Déu i l'home es converteixen en protagonistes d'una història comuna. Però és en Jesucrist on l'home pot seguir aquesta aventura extraordinària. Com recorda Sant Pau insistentment, ens cal "revestir-nos del Senyor Jesucrist". ∞

UNA APROXIMACIÓ A LA GENEALOGIA DE JESÚS

LLUÍS PLANAS

Els darrers 7 dies abans de la celebració del Nadal l'Església ens proposa que a les eucaristies escoltem 7 evangelis que anuncien cadascun d'una manera diferent, el diferents protagonistes que amb la seva vida facilitaràn la vinguda del Crist. El dia 17 és la genealogia de Jesús, segons Sant Mateu (Mt 1,1-17). El 18 el protagonista és Josep i l'àngel li anuncia el sentit de l'embaràs de Maria (Mt 1,18-24). El 19 Gabriel anuncia el naixement de Joan Baptista, el qual serà el precursor de Jesús i l'assenyalarà com el Messies esperat. El 20 és el torn de Maria: Gabriel li anuncia que Déu li ha concedit el seu favor i li comunica que tindrà un fill per obra de l'Esperit Sant. El 21 serà Elisabet, amb motiu de la visitació de Maria, qui reconeix en l'embaràs de Maria el do de Déu Qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor vingui a visitar-me? El 22 És Maria mateixa la qui ho reconeix en el cant del Magnificat: el Totpoderós obra en mi meravelles. El 23 és el naixement de Joan Baptista perquè, com ens diu el text, la gent reconeixia que la mà del Senyor era amb ell. El 24 serà Zacaries, el pare de Joan qui en fa l'anunci en el seu càntic quan ens diu: perquè Déu ens estima, ens visitarà un sol que ve del cel.

De tots aquests textos voldria

centrar-me en el del primer dia, perquè potser no acaba de ser prou conegut i té una singularitat i un missatge que és interessant de remarcar. Molt sovint ens podem prendre la proclamació de l'evangeli de la genealogia com un enfilall de noms, com aquells noms que podem trobar en tants arbres genealògics de personatges més o menys famosos.

Quan l'evangelista Mateu ens presenta la genealogia de Jesús, ens vol fer remarcar que el Messies és fill de David. Però si seguim el mateix evangelista ens adonarem que Jesús mai no va fer remarcar, durant la seva vida, la seva pertinença a la casa de David. Se'l considera com a fill de Josep (Mt 13,55), o l'evangelista Marc ens el presenta com a fill de Maria (Mc 6,3), i no hi ha cap referència que durant la seva vida

hom recordés el seu naixement extraordinari. D'aquesta manera quedava clar que no hi havia cap necessitat de subratllar l'origen messiànic de la seva vida. A l'evangeli de Sant Joan 7, 40-42 ens trobem que les paraules de Jesús susciten uns interrogants, però mai una afirmació: "Alguns del poble que van escoltar aquestes paraules començaren a dir: "Aquest és realment el Profeta" D'altres deien: "És el Messies". Però uns altres replicaven: "¿És que el Messies ha de venir de Galilea? ¿No diu l'escriptura que el Messies serà descendent de David i que ha de venir de Betlem, el poble d'on era David?"

Segons els estudiosos, sembla que a partir del moment que els jueus van creure que la seva esperança messiànica desapareixia amb la

caiguda de la ciutat de Jerusalem (any 70), els cristians varen posar de relleu la pertinença de Jesús a la casa de David. Especialment ho varen subratllar en les comunitats cristianes que tenien conflictes directes amb les comunitats jueves, com les de Jerusalem. En aquest sentit podem mirar Ac 2,25-26, amb les de Roma (Rm 1,3-4) o les d'Antioquia (Ac 13,22-24).

Tot sabem que els evangelis van tenir un procés d'uns quants anys fins que no van quedar definitivament escrits tal com els tenim ara. Recordant això, sembla clar que l'evangeli de Sant Lluç va afegir dos capítols nous al començament del

seu escrit per defensar millor la descendència davídica i la funció messiànica de Jesús. I l'evangelista Mateu va fer el mateix: afegeix dos capítols al començament de la seva obra, amb la mateixa intenció que Lluç. D'aquesta manera les comunitats cristianes defensaven millor quan els jueus posaven en dubte les conviccions del seu concepte de messianisme. És en aquest moment quan les comunitats cristianes utilitzen el títol de Fill de David en les seves fórmules litúrgiques. (Vegeu Mt 9,27; 15,22; 20,30; 21,15). Aquesta sembla la raó essencial per la qual s'afirma a la genealogia la pertinença de Jesús al llinatge de David.

Però l'evangelista Mateu no vol demostrar solament això. Si ens hi fixem bé, veurem que en la seva llista hi surten els noms de quatre dones, quan el més lògic fora remarcar únicament i exclusivament la línia masculina del llinatge, que era el que es valorava. Si mirem més de prop les biografies d'aquestes quatre dones veurem que es van distingir per unes accions que avui no trobem especialment boniques, perquè totes quatre són conegudes per la seva conducta irregular.

El primer nom que apareix és la de Tamar. Podeu mirar la seva història a Gn 38, 6-30. Ens trobem davant el cas d'una dona que en contra de tota esperança, figura en el llinatge messiànic perquè va aconseguir quedar embarassada al preu d'actuar com una prostituta, provocant un incest! No oblidem que la maternitat era la cosa més gran a què podia aspirar qualsevol dona..

El segon nom és la de Rahab. Trobem el seu nom al llibre de Josuè 2,1-14; 6,22-25. Es dedica a la prostitució. Ella col·labora, amagant els espies d'Israel, per poder conquerir Jericó i els facilita de poder-se escapar de l'enemic. Un cop s'ha aconseguit, ella i els seus descendents són acollits amb el poble, per bé que no podran viure enmig d'ells per la seva condició d'estrangera. La carta als Hebreus 11,31 en fa aquesta valoració: "Gràcies a la fe, Rahab, la prostituta, que havia acollit en pau els exploradors, no va morir amb els qui refusaren de creure."

El tercer nom és el de Rut. La seva història personal ens l'explica el llibre que porta el seu nom. Era una estrangera, una moabita, però la seva principal característica és la fidelitat a un compromís, que va més enllà del seu marit perquè, malgrat poder quedar lliure, fa companyia a la seva

sogra en les situacions més grans de pobresa. Per molts és un exemple de fidelitat en l'amor, no solament al seu home, sinó a la família.

El darrer nom, i vinculat directament amb David, és la muller Uries. (2 S 11,2-27) Segurament que aquest cas és més conegut que els altres, però no deixa de ser escandalós. David força un adulteri i perquè no es conegués hi afegeix la inducció d'un assassinat. Però Betsabè va donar el compliment a la promesa que Natan va fer d'un descendent que donarà continuïtat al llinatge de David. Mireu 2Sa 7,12-14.

Ens podem preguntar quin és el sentit que cal donar a la presència d'aquestes quatre persones? Hem de tenir present que per l'evangelista Mateu hi ha una cosa que vol subratllar especialment: la salvació és oferta a tothom, àdhuc als pecadors i als estrangers. Amb aquests quatre exemples ens adonem que Déu, fins i tot amb aquestes històries tortuoses, va continuar escrivint recte. Més encara, es vol fer patent que Crist no pot excloure ningú en el seu Regne, (com segurament haurien volgut els jueus intransigents), sobretot el pecador i la dona, l'estranger i el feble.

Preparar-se pel Nadal és adonar-se que Déu s'insereix en el teixit humà, a pesar que la nostra pròpia història estigui mancada o tacada per esdeveniments i actituds molt allunyats de ser exemplars. Però més enllà, hi ha bàsicament una constant i és que en aquestes quatre dones veiem que Déu valora la capacitat de donar-se. Per això pot ser bo que ens preguntem si mirem la història com Déu la mira; hem de tenir molt d'ull per no ser lleugers en els nostres judicis que exclouen, perquè condemnen per sempre.

Callar, observar i admirar és el que estem convidats a fer sobre la nostra pròpia història, sobre la història de la humanitat, i descobrirem com Déu s'hi insereix. I brollarà l'agraïment del fons del cor. Mirem com acaba la col·lecta de la missa d'aquell dia: "escolteu les nostre pregàries i féu que, així com el vostre Fill ha volgut ser un home com nosaltres, ens vulgui fer participar igualment de la seva divinitat". Comencem, doncs, mirant i admirant el misteri de Nadal. ∞

LA TERRA I LA LLAVOR

LLUÍS PLANAS

Sovint hi ha persones que ens demanen un llibre que ajudi la reflexió personal. Penso que aquest llibre pot ser molt interessant. Ja fa un temps que ha estat editat, i és fruit d'una colla de trobades que es van fer al Monestir de Sant Benet i on va participar gent prou diversa i amb un desig d'anar a fons que, el que ens aporta, pot enriquir la pròpia reflexió.

Està dividit en dues parts ben diferenciades. La primera ens situa en el dia d'avui, en la nostra societat. El mateix títol que encapçala aquesta primera part ja ens diu de què parlarà:

la postmodernitat. Però si hi ha algú a qui faci por la paraula, crec que els diferents temes anunciats en els títols de les diverses aportacions ens ajuden a veure, precisament, tot el que han pretès mostrar: la imatge de la persona en la postmodernitat; economia i política; cultura i formes de vida; revolució tecnològica; la religió.

La segona part, un cop vista l'anàlisi de la primera, ens presenta la resposta des de la perspectiva creient, que es pot anar fent en els diferents àmbits en què ens movem els qui tenim la fe com a fil conductor de la nostra vida. Evidentment,

no hem de mirar aquesta segona part com un llibre de receptes pràctiques, com un nou evangeli, i que seran la solució dels problemes plantejats a la primera, però, sens dubte que les propostes que s'hi fan ens poden ajudar a reflexionar sobre la nostra pròpia vida en els diferents àmbits en què ens anem movent.

Al final de cada part hi ha unes conclusions que, com molt bé diu el coordinador de tots els articles, Mn. Armand Puig, són un bon resum. Les conclusions són la proposta que els dinou autors senten com a pròpia. ∞

HOMILIA A LA CATEDRAL

(CELEBRACIÓ A L'ALTAR DE SANT BENET)

FRANCESC MESTRE

PRESENTACIÓ:

Fa dos anys, en ocasió d'uns dies de recés a Montserrat com a preparació de les meves noces d'or sacerdotals, vaig llegir, a la sala dels hostes, aquesta inscripció: HOSPITES TAMQUAM CHRISTUS RECIPIATUR, OMNIS EIS EXHIBEANTUR HUMANITAS. Que traduït ve a dir: QUE ELS HOSTES SIGUIN ACOLLITS COM EL CRIST I QUE SIGUIN TRACTATS AMB TOTA HUMANITAT. Com que suposo que les vides de sant Benet i de sant Enric, oblat, ja us són ben conegudes, em centraré a fer una petita reflexió d'aquesta inscripció que correspon al capítol LIII de la Regla de sant Benet, el que tracta dels HOSTES.

QUE ELS HOSTES SIGUIN ACOLLITS COM CRIST:

En l'evangeli de sant Mateu, capítol 25, Jesús descriu el darrer judici que inaugurarà el Regne etern de Déu Pare: "Veniu, beneïts del meu Pare, rebeu en herència el Regne preparat per a vosaltres des de la creació del món. Perquè vaig tenir fam i em donàreu de menjar, vaig tenir set i em donàreu de beure, era foraster i em vau acollir, despullat i em vau vestir, malalt i em visitàreu, era a la presó i vinguéreu a veure'm. Aleshores li respondran els justos: Senyor, quan us vam veure amb fam i us donàrem de menjar, o amb set i

us donàrem de beure? Quan us vam veure foraster i us vam acollir, o despullat i us vam vestir? Quan us vam veure malalt o a la presó i vinguérem a veure-us? I el Rei els respondrà: En veritat us ho dic: en la mesura en què ho vau fer a un d'aquests germans meus tan petits, a mi m'ho féreu". Aquest passatge és molt clar: sant Benet el va tenir molt present en fer la Regla, i sant Enric el va tenir molt clar en el seu seguiment. No cal esperar moments excepcionals de la vida. El que cal és saber estar sempre a punt en els moments més senzills i corrents, per veure i acollir Jesús en cadascun dels

nostres germans.

QUE SIGUIN TRACTATS AMB TOTA HUMANITAT:

Sant Benet, ací, ens ve a mostrar les actituds que hem de tenir en l'ACOLLIMENT.

HUMILITAT, com Jesús: Flp 2,5: "Tingueu en vosaltres els mateixos sentiments que tingué Crist Jesús, el qual, subsint en la condició divina, no cregué haver-se d'aferrar gelosament a la seva igualtat amb Déu, sinó que s'anorrea a si mateix, prenent la condició d'esclau, esdevingut conforme al que són els homes, i trobat en el seu capti-

ment com un altre home, s'humilià a si mateix, fent-se obedient fins a la mort, i una mort en creu. Per això també Déu el va exaltar fins a l'extrem, i li concedí aquell nom que està per damunt de tot altre nom". D'ací:

• **HUMANITAT, com Jesús:** En el Concili Vaticà II Jesús ens és presentat com a exemple i model d'humanitat, en el qual se'ns aclareix el misteri de l'home (GS 22), ens il·lumina l'enigma del dolor i de la mort (GS 22), confirma la dimensió comunitària de l'home (GS 32) i l'activitat humana es perfecciona en Jesucrist (GS 33, 34 i 35). Ésser profundament humans. Només així esdevindrem profundament divins, homes de Déu.

• **MIRADA PROFUNDA, AL COR, I D'AMOR, com Jesús:** Jesús estima els homes, tots, sense distinció, fins a l'extrem (Jn 13,1): "Sabent que havia arribat la seva hora de passar d'aquest món al Pare, ell, que havia estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem".

- Jesús acull tothom: apòstols (crida): (Mt 5,1; Mc 3,13; Lc 6,12). A cadascun en la seva manera de ser personal.

- Acull les súpriques de jueus i pagans: el criat del centurió (Mt 8,3-13); guareix un sord que parlava malament al territori de la Decàpolis (Mc 7, 31-35); a les noces de Canà (2 1-11); resurrecció de morts: la filla d'un cap de la sinagoga i guarició d'una dona (Mt 9, 18-26) el fill d'una viuda (Lc 7,11-17); de Llätzer (Jn 11,14); etc. etc.

- Acull els pecadors (es fa acollir per acollir): la samaritana (Jn 4, 4-42); la dona pecadora (Lc 7,36-50); Zaqueu (Lc 19,1); Mateu (Mt 9, 9-13).

- Acull Pere després de les nega-

cions (Lc 22,59-62): "I, passat cosa d'una hora, un altre va insistir: Ben cert, aquest també hi era amb ell, perquè és galileu. Però Pere va replicar: Home, no sé pas què vols dir. A l'instant, encara ell parlava, va cantar un gall. El Senyor, girant-se, va mirar Pere, i Pere es recordà de les paraules del Senyor, de com li havia dit: Abans no cantí el gall avui, em negaràs tres vegades. I sortí a fora, i plorà amargament".

- Elogi de Caius (III Jn): "Res no em dóna més gran joia que sentir dir que els meus fills es comporten segons la veritat (Jesús acollidor). Estimat, et portes fidelment fent el que fas pels germans, i més si són estrangers... Faràs bé de proveir-los per al viatge, d'una manera digna de Déu... A nosaltres, doncs, ens toca d'acollir uns tals homes a fi de ser cooperadors de la veritat".

• **GRATUÏTAT, com Jesús:** (Jn 15,16): "No m'heu escollit pas vosaltres a mi, sinó jo a vosaltres, i us he destinat perquè aneu i doneu fruit, i el vostre fruit perduri, i qualsevol cosa que demaneu al Pare en nom meu us la doni. Això us dono: que

us estimeu els uns als altres". Aquesta és la norma que dóna Jesús a aquells a qui confia la missió de proclamar la Bona Nova i portar la salvació: "Guariu malalts, ressusciteu morts, purifiqueu leprosos, expulseeu dimonis; gratuïtament ho heu rebut, doneu-ho gratuïtament" (Mt 10,8).

• CONCLUSIÓ:

- 1er.- Nosaltres no sols hem de ser beneficiaris de l'acolliment de Jesús, sinó, també, agents "com Jesús", d'acolliment dels nostres germans, tots els homes que el Senyor ens posi al davant.

- 2on.- Certament, això no és gens fàcil, però és certament possible amb Jesús.

- 3r.- Hem de fer realitat allò que sant Benet ens diu en la seva Regla i que sant Enric ens ensenya a complir-ho: **QUE ELS HOSTES SINGUIN ACOLLITS COM CRIST.** Amb la força del seu Esperit, l'Esperit Sant, i amb les possibilitats i sensibilitats que ell ha dipositat, com a Creador, en la nostra naturalesa humana. ✕

CR—NICA DEL VIATGE-CONVIV...NCIA

A ARANDA DE DUERO I VOLTANTS - 12 AL 19 DE JULIOL 2004

RAMONA SOLANS

Dia 12 de juliol.- Són dos quarts de set del matí. Un bon grup d'oblats i simpatitzants esperem joiosos el nostre viatge de vuit dies que ens portarà a terres de Castella-Lleó. Ens acompanya el pare Jordi Castanyer.

Pel programa que tenim creiem que serà un viatge interessant en tots sentits: catedrals i col·legiates carregades d'art i d'història, artístiques façanes de palaus i cases senyorials... també el cel blau de Castella, els immensos camps de blat i el riu Duero, que ens acompanyarà pels llocs que anem visitant i, sobretot, per uns dies de convivència que tots esperem.

Ja en ruta resem Laudes, amb el cant del "Benedictus" i el

Parenostre. Aquest serà sempre, en el nostre viatge, el primer acte de cada dia.

Fem una parada per esmorzar i continuem fins a Saragossa per fer una visita a la Mare de Déu del Pilar i donar una volta per la immensa basílica.

Breus minuts d'autocar i arribem a l'Aljafería -avui "Cortes de Aragón"- De fora estant recorda una ciutat envoltada de torrasses però, quan entrem, ens trobem amb un palau islàmic amb tota la delicadesa dels seus patis, columnes, estances, brolladors i tota una filigrana de capitells. Hem quedat encantats d'aquesta primera visita.

Dinem a Borja, als peus del Moncayo. Després, una parada a Tarazona per contemplar les

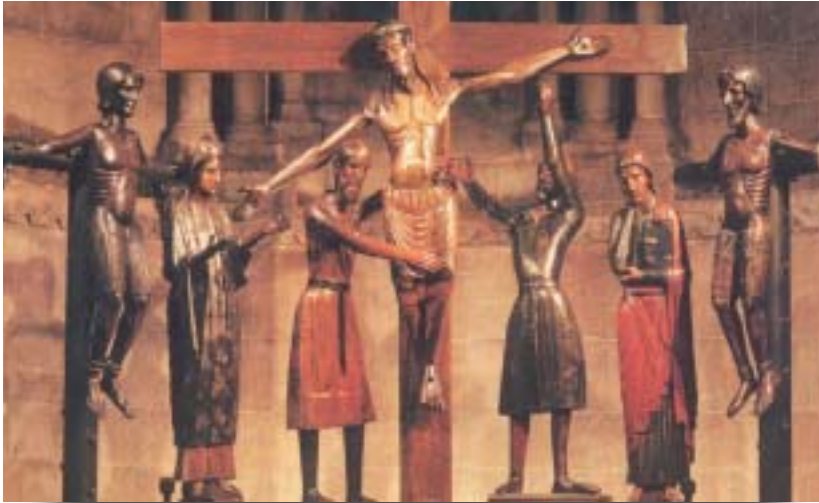
esveltes torres de la catedral i la treballada façana de l'ajuntament.

Ja tard, arribem al monestir de Santa Maria, de monges benedictines, situat a tres quilòmetres d'Aranda de Duero. La residència és bonica i les habitacions confortables. Hi estarem bé.

Dia 13, dimarts.- Després del res de Laudes i esmorzar, assistim a l'Eucaristia amb les monges, a la seva capella.

L'autocar ens espera. Anem fins a Aranda de Duero i una guia ens porta fins a l'església de Santa Maria, de bellíssima portalada, construïda entre els segles XV i XVI.

A la tarda ens arribem a Peñaranda de Duero on visitem la col·legiata, de façana barroca. És original el retaule neoclàssic de

l'altar major, dedicat a santa Anna, la seva patrona. Corona el retaule una magnífica escultura de Crist crucificat.

A la mateixa plaça, que és la plaça major del poble, en part porticada, hi ha el palau renaixentista dels Avellaneda que té l'entrada per una portalada plateresca. Després de la visita a Peñaranda ens queda temps -al juliol, els dies són llargs- per anar fins a Clunia Sulpicia, unes ruïnes romanes del segle I abans de Crist. Hi podem admirar uns mosaics molt ben conservats, i l'indret que havia estat "les termes", tan importants en aquella època, on hem pogut veure el pou d'on treien l'aigua.

Camí de retorn a Aranda resem Vespres i el pare Jordi ens fa uns comentaris sobre els salms del dia.

Dia 14, dimecres.- Avui el dia ha estat ple d'art i d'història: Tordesillas, Toro i Zamora. A Tordesillas ja ens esperava la guia, la Maria Manuela i, amb ella, visitem el Real convento de Santa Clara, antiga residència dels reis castellans. És molt important en la història perquè hi tingué lloc la firma del "Pacto de Tordesillas", per fixar la línia de demarcació de les possessions d'Espanya i Portugal a Ultramar. El

convent té capelles molt importants.

A Toro admirem la col·legiata de Santa Maria, inspirada en la catedral de Zamora. És magnífica la portalada de la Majestat, a la part oest de l'edifici. Van començar-la en estil romànic, al segle XI i, continuada la segle XIII, la forma de la porta ja és d'estil gòtic. És l'única porta medieval d'Europa que conserva la policromia original.

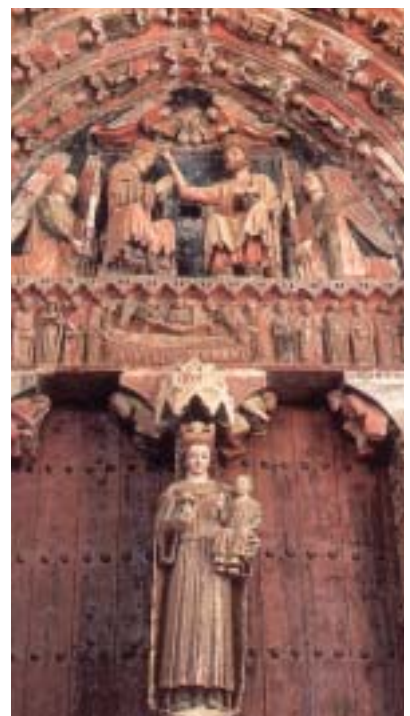
Arribats a Zamora, i després de dinar, passem pels carrers antics, plens de portalades romàniques, veiem l'anomenada "casa del Cid" i, ben a prop, la "puerta del Obispo", del segle XII, una de les portes romàniques de la catedral. És digne de comentari el cimbori de la catedral que té influències bizantina, francesa i àrab, i que ha rebut grans elogis com a cimbori del romànic. El cor també és remarcable pel seu estil gòtic flamíger, amb influència renaixentista. La gran riquesa que té és la infinitat de detalls del seu cadirat.

Ha estat un dia molt aprofitat en què hem gaudit de debò.

Dia 15, dijous.- Avui l'autocar ens portarà fins al santuari de Sant Pere Regalat, molt a prop d'Aranda. Ens rep un franciscà -el santuari és regit per aquest orde- i ens explica la

història del santuari mentre ens va acompanyant. La capella té una cúpula molt treballada que dóna molta llum. Un sepulcre d'alabastre guarda les despulles del sant. Acabada la visita anem fins a Peñafiel per veure el seu famós castell. Fa un sol radiant en un cel puríssim i les torrasses semblen tocar el cel. Ens hi passem i fotografiam per tots costats. Des de la torre de l'homenatge, el seu punt més alt, podem gaudir d'una panoràmica extensíssima. Al mateix castell hi ha el Museu Provincial del Vi, de Valladolid. Fem un recorregut per la cultura del vi i aspectes relacionats amb la producció, passant per les diferents matèries que tenen una estreta relació amb la vitivinicultura. Ha estat una doble visita molt interessant.

A la tarda ens arribem fins a Tórtoles de Esgueva on hi ha les ruïnes del que fou un important monestir benedictí, fundat al segle XII per Gonzalo Pérez de Torquemada. Allà hi hagué una

comunitat de monges benedictines fins el 1976, quan les males condicions feren impossible d'habitar-hi, i es traslladaren a l'actual d'Aranda de Duero.

Dia 16, divendres.- Valladolid ens ha ocupat tot el dia. Ja ens esperava la mateixa guia d'abans d'ahir i amb ella comencem el nostre itinerari. La catedral amb els seus retaules, la façana de l'església de Sant Pau –barroca- el palau de Pimentel, amb el pati renaixentista i la biblioteca que només hem pogut veure a través d'unes vidrieres, la universitat, la casa de José Zorrilla, poeta i dramaturg espanyol. Acabem el matí a la gran Plaza Mayor, orgull dels vallisoletans, amb les cases de color vermell i el monument a Pedro Ansúrez, que és considerat el fundador de la ciutat. També veiem l'església de San Benito, dels pares carmelites, els quals avui, dia de la Mare de Déu del Carme, celebraven la festa amb

solemnitat.

Dinem al casino i després anem a l'antic col·legi de Sant Gregori, avui palau de Villena. Visitem el museu d'escultura religiosa on hi ha obres d'Alonso Berruguete, el meravellós "Santo entierro" de Juan de Juni, i tantes altres escultures del segle d'or castellà. També hem passat una bona estona admirant el pintoresc "pessebre napolità", de grans dimensions. No hi manca detall, i tots els personatges van abillats amb vestits d'època.

Ja cansats –els museus esgoten- empenem el retorn a Aranda. Estem cansats, però contents perquè hem pogut conèixer una ciutat molt interessant.

Dia 17, dissabte.- Matinada com cap dia. Tot just apunta l'alba i l'autocar ja corre camí de Portugal. Hi ha qui, de dins el cotxe, aprofita per fotografiar la sortida del sol. Arribem al "Parque natural de Arribas del Duero", i l'espectacle

que contemplem és impressionant. El riu Duero, als nostres peus, corre engorjat entre Espanya i Portugal. Ens espera el creuer ambiental insonoritzat, que sembla que no es mogui, però anem navegant entre espadats gegantins que separen els dos estats. Hi ha un gran silenci que només trenquen les explicacions del guia i, de tant en tant, el vol dels grans ocells que habiten en aquell parc feréstec. Ha estat un recorregut deliciós sobre un riu transparent on es reflectien la vegetació autòctona del parc i les grans roques dels espadats.

Dinem a Miranda do Douro, fem algunes compres en les grans botigues de roba i, pensant que el viatge és llarg, empenem el retorn, després d'un dia diferent de tots en què la protagonista ha estat la natura amb tota la seva grandiositat. Tots n'hem gaudit de debò. I, com cada dia, els comentaris del pare Jordi ens han fet més lleugera la tornada.

Dia 18, diumenge. Avui, com que és diumenge, hem assistit a l'Eucaristia amb les monges. Ha celebrat el pare Jordi i ha predicat l'homilia.

Cap a migdia hem anat fins a Roa a visitar les "Bodegas Durón", conegudes de les germanes Bach. Ens expliquen tot el procés d'elaboració, des de la vinya fins a l'envasat. Hem après moltes coses que no sabíem. A la tarda anem cap al santuari de la Mare de Déu de la Vid, regit per pares agustins. El santuari és molt antic i ha passat, com tots,

per l'exclaustració de Juan de Mendizábal. A poc a poc l'han anat reconstruint i ara gaudeix d'un claustre amb columnes molt treballades, d'un panteó i de l'església. També té hostatgeria.

Hem d'aprofitar l'última tarda que ens queda i anem fins a San Esteban de Gormaz on podem veure dues antiquíssimes esglésies romàniques. Trobem una guia que ens porta fins a Nuestra Señora de Rivero. Els carrers són costeruts, i cal pujar per veure l'antiga, però ben conservada, portalada romànica.

L'església és petita i la presideix la imatge de la Mare de Déu. Ens cal pujar encara un xic més fins arribar a l'església de San Juan, amb portalada també romànica.

És interessant de veure com, en tots els llocs per on hem passat guarden autèntiques joies d'art que s'estimen molt i procuren conservar. Varen tenir la sort que, per aquesta terra castellana no hi passà la destrucció de 1936.

Dia 19, dilluns. Amb les maletes tancades, celebrem Laudes i Eucaristia, esmorzem i ens acomiadem de les monges, donant-los les gràcies pel bon tracte que n'hem rebut. I comencem la tornada a casa.

Parem a Burgo de Osma per visitar la catedral d'estil gòtic, dels segles XIII i XIV. Conserva el claustre gòtic i el retaule de la capella major de Juan de Juni. El museu, molt complert, guarda el "Comentario del Apocalipsis", del Beatus de Liébana, del segle XI, que conté pintures precioses d'un miniaturista mossàrab.

Acabada la visita, sortim cap a Calatayud, on dinarem. Després, quilòmetres de carretera, fins a una estació de servei on parem, i aprofitem per cantar "El cant dels adéus", i cap a casa.

Voldríem donar les gràcies al pare Jordi Castanyer per tots els ensenyaments sobre els salms que ens ha anat donant durant les tardes d'autocar.

Arribem sans i estalvis al carrer Aragó i ens acomiadem amb alegria, tots feliços per la bona convivència que ha regant durant tot el viatge. I a esperar una altra trobada, si Déu vol. ✎

JOAQUIM MIRÓ

"En Joaquim Miró, fent la salutació escolta, davant del relleu de Mn. Batlle fundador i Consiliari del Moviment Escolta de Catalunya, que hi ha a la façana del Monestir de Montserrat".

El passat 1 de juliol, ens sorprenia la notícia. No ens ho acabàvem de creure o, millor, no ens ho volíem creure. En Joaquim Miró havia mort!

Quantes vegades, davant d'una mort inesperada i sobtada, ens fem la pregunta: Per què...? I aquesta vegada, davant la realitat de la separació de l'amic, aquest interrogant

s'ha fet molt més tenaç.

Segurament que si li haguéssim preguntat com i on volia que fos el seu traspàs, ens hauria contestat amb la seva ironia benèvola: A la muntanya! I, ep, si pot ser, a la de Montserrat...!

S'estimava Montserrat. Estimava la comunitat benedictina, l'Escolania, els Oblats. Però sobre-

tot estimava amb un fervor especial la Mare de Déu. Cada cop que pujava a la muntanya, abans o després de la seva caminada, anava al cambril saludar la Mare i a fer-hi pregària...

Estimava Déu i el lloava amb la senzillesa del "Magnificat".

Home de fe i conviccions cristianes ben arrelades. Aprenqué a estimar i ens ho ensenyà al llarg de la seva vida. Estimava la Cèlia, i ho demostrà amb escriure!

Estimava els seus fills i néts, els seus familiars i els seus amics.

Estimava Catalunya. Patia pel seu país! Patia pels seus governants i per l'Església catalana.

I des dels els seus inicis en l'escoltisme, arrelà molt fort dins seu el lema: Sempre a punt! Abans eren els altres que ell mateix!

Enguany, estava il·lusionat perquè volia fer el "camí de Santiago". Però Déu, li'n tenia un altre de preparat. El volia al seu costat, i per sempre! Ara, estem segurs que, a l'entorn del Pare, s'hi canten aquelles cançons de muntanya que tant li agradaven...

Lloem Déu, perquè ens l'ha posat prop nostre i, estimant, ens ha ensenyat a estimar! ∞

Sebastià Grau

COLOMA CLAVELL

Una oblata de temperament! Una oblata activa. Una oblata de vida interior!

Quan el Senyor ens diu que hem d'estimar el pròxim com a nosaltres mateixos, ens ve a dir, també, que hem d'estimar d'una manera natural i humana, i que ho hem de fer, sobretot, amb els dons que Déu ens ha donat. Entre els molts dons que Déu va donar a la nostra germana Coloma, i amb els quals ella va estimar Déu i a tots nosaltres, hi ha el do de comandament. Diria que aquest era el primer servei que ens feia...

Tenia ull clínic. Ningú no ho pot negar. I amb aquest ull clínic ens feia obeir a tots. En ella, hi podíem trobar aquest binomi complemen-

tari que és ben difícil de conjuminar. El podríem expressar així: manava tot servint, i, servint, manava. No seria just de recordar la Coloma només per aquest do... tot i que és molt, ja que sempre servia amb una gran sollicitud... La Coloma feia entrar, vulguessis o no, en el seu joc afectiu. Regalava, amb la seva mirada, la confiança que volia tenir amb l'altre. La Coloma volia i valorava les amistats. Donava a entendre que volia estar amb tu. Quan li donaves afecte, aviat se't comunicava, i tenies un lloc en el seu cor. Jo en puc donar fe. I sé que molts d'altres, també.

En el retrat de la Coloma no hi pot faltar una pinzellada sobre la seva activitat. Era com un defici que tenia pels altres. Li agradava anar al davant. Encara que les seves cames li feien alguna mala jugada,

caminava i caminava, i ho volia veure tot i saber-ho tot. Com gaudia amb els viatges dels oblats! Acomboiava les persones de tal manera que, un cop resolt el problema, encara les empaitava per fer-los algun bé. Els telefonava i els ajudava. Diguem que tenia una activitat atenta. Aquesta atenció era, en primer lloc, per a Déu. M'impressionava quan la veia preguntant. A mi em deia que els primers moments de cada dia eren de Déu, tant el dia que podia fer Matines, com el que només podia fer Laudes. Sé que, i ho deia molt naturalment, que no podia viure sense la missa. Tots sabem com n'era, de bona infermera... Doncs bé, mai no va poder solucionar la malaltia que molts porten a sobre i l'arrosseguen fins a la mort i que s'anomena Montserratinitis.

Una de les coses més dures d'aquests últims anys que va passar a l'Atmetlla va ser justament el fet de no poder pujar a Montserrat. Si el seu "600" pogués parlar sentiríem les "salves" a la Mare de Déu que li adreçava quan arribava a Montserrat i quan se n'anava... Això és un dir, ja que, de fet, encara hi és, a Montserrat. Marxar de Montserrat és impossible. Molts encara la hi trobem.

Que el seu record sigui guardat amb veneració.

Josep Icart

NOTIFICACIONS

ELS NOSTRES DIFUNTS

Eulàlia Calsina Gispert, de Manresa
Josep Camps Reverter, d'Alella
Coloma Clavell Villanueva,
de Santa Coloma de Gramenet
Joaquim Miró Fisa, de Martorell
Pepito Sellarès Baiget, de Terrassa
Gertrudis Costa i Perich, de Badalona

FAMILIARS

Josep Carbonell Espier, germà de la Montserrat
Francisca Golano Balcells,
mare de la Montserrat Llenes
Josep Plans Vall,
germà del pare Salvador
Ma. Teresa Bachs i Mach,
mare del pare Jordi Castanyer

QUE EL PARE ELS ACULLI EN EL SEU SI

CALENDARI D'ACTIVITATS DELS OBLATS BENEDICTINS - ANY 2005

GENER

24 Inscripcions Recés al S. del Miracle

FEBRER

12/13 RECÉS al Santuari del MIRACLE
21 Inscripcions Dominica Laetare

MARÇ

9/10/11 CONFERÈNCIES a LESTONNAC-20h.
13 DOMÍNICA LAETARE
21 Eucaristia.
Altar de S. Benet-Catedral-11h.

ABRIL

4 Inscripcions Trobada
16/17 TROBADA per compartir la vida i la fe
18 Inscripcions Excursió Primavera
Inscripcions Regla B. - Recés

MAIG

7/8 REGLA B. - RECÉS
21/22 EXCURSIÓ CONVIVÈNCIA
30 Inscripcions Trobada

JUNY

11/12 TROBADA per compartir la vida i la fe
30 Conferència-Eucaristia a LESTONNAC - 20 h.

JULIOL

13 Eucaristia. Altar de S. Benet-Catedral-11h.
23/30 EXCURSIÓ - CONVIVÈNCIA (previsió)

SETEMBRE

5 Inscripcions Regla B. - Recés
17/18 REGLA B. - RECÉS
26 Inscripcions Exercicis Espirituals

OCTUBRE

8/12 EXERCICIS ESPIRITUALS
31 Inscripcions Trobada

NOVEMBRE

12/13 TROBADA per compartir la vida i la fe
21 Inscripcions Dominica Gaudete
24 Conferència-Eucaristia a LESTONNAC-20 h.

DESEMBRE

11 DOMÍNICA GAUDETE

INSCRIPCIONS: Ma. Dolors Tresserras, Tel. 93 828 06 36 / mòbil 656 40 80 57

Dia indicat a partir de les 9 del vespre

Informació Tresoreria: Sebastià Grau, tel. mòbil 609 37 94 93

DISTINCIÓ. La fundació "Actuació Cívica", que presideix el sr. Lluís Carulla, i en el seu 22è lliurament de premis, l'ha atorgat a l'oblat Manuel Clariana i Regàs, de Mataró, per la seva llarga trajectòria com a professor de català al "Foment Mataroní". En nom de tots i de cadascun dels oblats, el felicitem de tot cor.

DESITJAR LA VIDA ETERNA AMB TOT
EL DALER ESPIRITUAL

(RB, c. IV)

